BESLUT MEDDELAT AV FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

den 7 juni 2007 *

I mål T-346/06 R,

Industria Masetto Schio Srl (IMS), Schio (Italien), företrätt av advokaterna F. Colonna och T. Romolotti,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av C. Zadra och D. Lawunmi, båda i egenskap av ombud,

svarande,

angående en begäran om uppskov med verkställigheten av kommissionens yttrande K(2006) 3914 av den 6 september 2006 om de franska myndigheternas förbud mot vissa mekaniska pressar av märket IMS,

* Rättegångsspråk: italienska.

meddelar

ORDFÖRANDEN FÖR EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS FÖRSTAINSTANSRÄTT

följande

Beslut

Tillämpliga bestämmelser, bakgrund till tvisten och förfarandet

1 I artikel 2.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/37/EG av den 22 juni 1998 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om maskiner (EGT L 207, s. 1), som är tillämpligt i förevarande mål, föreskrivs att medlemsstaterna skall vidta alla lämpliga åtgärder för att se till att maskiner eller säkerhetskomponenter som omfattas av detta direktiv får släppas ut på marknaden eller tas i bruk endast om detta inte medför risk för personers hälsa och säkerhet, samt, i förekommande fall, husdjur och egendom, under förutsättning att maskinerna eller säkerhetskomponenterna har installerats och underhålls på riktigt sätt samt används för avsett ändamål.

2 Artikel 4.1 i direktiv 98/37 har följande lydelse: "Medlemsstaterna får inte inom sina territorier förbjuda, begränsa eller förhindra att maskiner och säkerhetskomponenter som uppfyller bestämmelserna i detta direktiv släpps ut på marknaden och tas i bruk."

3 I artikel 7.1 i direktiv 98/37 föreskrivs att när en medlemsstat konstaterar att en maskin med CE-märkning eller en säkerhetskomponent åtföljd av EG-försäkran om överensstämmelse som används på avsett sätt kan äventyra personers samt, i förekommande fall, husdjurs och egendoms, säkerhet, skall den vidta alla lämpliga åtgärder för att avlägsna maskinen eller säkerhetskomponenten från marknaden och förbjuda att den släpps ut på marknaden och tas i bruk samt begränsa dess fria rörlighet. Medlemsstaten skall omedelbart underrätta kommissionen om sådana åtgärder och om skälen för beslutet.

4 I artikel 7.2 i direktiv 98/37 föreskrivs att kommissionen utan dröjsmål skall samråda med de berörda parterna. Om kommissionen efter sådant samråd anser att åtgärden var befogad skall den omedelbart underrätta den medlemsstat som tog initiativet samt övriga medlemsstater om detta. Om kommissionen efter samråd anser att åtgärden var obefogad skall den omedelbart underrätta den medlemsstat som tog initiativet om detta, samt tillverkaren eller den som representerar honom i gemenskapen. När det beslut som avses i punkt 1 rättfärdigas av en brist i standarderna och den medlemsstat som ursprungligen fattat beslutet vidhåller sin inställning, skall kommissionen omedelbart underrätta kommittén för att sätta i gång den procedur som avses i artikel 6.1.

5 Den 8 augusti 2001 anmälde Republiken Frankrike till kommissionen ett interministeriellt beslut av den 27 juni 2001 om förbud mot utsläppande på marknaden och användning av vissa pressar för kallbearbetning av metall av märket IMS som tillverkas av sökanden (nedan kallat beslutet av den 27 juni 2001).

6 Genom beslutet av den 27 juni 2001 förbjöds ibruktagande och användning av redan tillverkade pressar av modellerna P40VE, P40VEI, P50VE och P50VEI av märket IMS med ett EG-kontrollintyg utfärdat av Agenzia nazionale certificazione componenti e prodotti (nationell kontrollmyndighet för komponenter och varor, ANCCP), med undantag för pressar som anpassats efter de tekniska krav för

arbetsutrustning som anges i artikel R. 233-84 i arbetslagstiftningen, samt utsläppande på marknaden, ibruktagande och användning av pressar av modellerna P40VE, P40VEI, P50VE och P50VEI av märket IMS med ett EG-kontrollintyg utfärdat av Istituto certificazione europea prodotti industriali (nationellt institut för EG-märkning av industrivaror, ICEPI).

7 Genom beslut av den 4 december 2002 upphävde Conseil d'État (Frankrike) beslutet av den 27 juni 2001.

8 De franska myndigheterna sände en skrivelse daterad den 8 april 2005 till kommissionen. I skrivelsen angav de franska myndigheterna följande:

"... Genom en skrivelse av den 2 mars 2004 underrättade Europeiska kommissionen de franska myndigheterna om att en oberoende sakkunnig utsetts för att undersöka huruvida ovannämnda pressar av märket IMS uppfyller kraven i bestämmelserna. Efter undersökningen skulle ett expertutlåtande avges i april 2004.

De franska myndigheterna begär härmed än en gång att Europeiska kommissionen skall inleda det samrådsförfarande som anges i artikel 7 i direktiv [98/37].

3. Huruvida det föreligger fara i dröjsmål

De franska myndigheterna vill uppmärksamma kommissionen på en ny faktisk omständighet. Även om Europeiska kommissionen aldrig har yttrat sig om huruvida

den skyddsåtgärd som Frankrike vidtagit mot vissa pressar av märket IMS är befogad eller inte, har tillverkaren väckt skadeståndstalan vid den nationella behöriga domstolen på grund av ett fel som har begåtts av en myndighet.

De franska myndigheterna vill betona att de i samband med förfarandet för skyddsåtgärder (som föreskrivs i artikel 7 i direktivet) alltid har iakttagit bestämmelserna i direktiv [98/37] såväl som bestämmelserna i Fördraget om Europeiska unionen. De franska myndigheterna önskar därför att Europeiska kommissionen skall avge sitt yttrande så snabbt som möjligt.

4. En problematisk situation med avseende på gemenskapsrätten

Avsaknaden av svar hittills från gemenskapen försätter de franska myndigheterna i en prekär situation med avseende på bestämmelserna i artikel 226 i Fördraget om Europeiska unionen. Enligt denna artikel åligger det Europeiska kommissionen ensam att fastställa huruvida en skyddsåtgärd som vidtas av en medlemsstat är välgrundad.

När det i förekommande fall framgår att en skyddsåtgärd inte är befogad, är det kommissionens uppgift att anmoda den berörda medlemsstaten att upphäva den nationella åtgärden, samt att inleda det överträdelseförfarande som föreskrivs i artikel 226 i Fördraget om Europeiska unionen.

Endast på grundval av ovannämnda förfarande kan en tillverkare mot vilken en obefogad åtgärd riktats eventuellt väcka talan för att få ersättning för den skada han orsakats.

5. Den franska statens ansvar

För att den franska staten skall kunna fullgöra sina skyldigheter i fråga om personers hälsa och säkerhet, men också för att den skall ha möjlighet att försvara sig i det ovannämnda nationella målet, anmodar de franska myndigheterna Europeiska kommissionen att sända dem ett exemplar av expertutlåtandet från bedömningen av huruvida vissa mekaniska pressar av märket IMS uppfyller fastställda krav."

9 Kommissionen granskade åtgärderna i fråga och även om den förkastade flera av de franska myndigheternas påståenden om brister ansåg den i sitt yttrande K (2006) 3914 av den 6 september 2006 (nedan kallat den omtvistade rättsakten) att beslutet av den 27 juni 2001 var delvis berättigat.

10 Sökanden har genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 6 december 2006 väckt talan om ogiltigförklaring av den omtvistade rättsakten samt om skadestånd.

11 Genom en särskild handling som inkom till kansliet den 18 januari 2007 har sökanden lämnat in en ansökan om interimistiska åtgärder i enlighet med artikel 242 EG i syfte att erhålla uppskov med verkställigheten av den omtvistade rättsakten.

12 Kommissionen har den 19 februari 2007 inkommit med sitt skriftliga yttrande över ansökan om interimistiska åtgärder. Kommissionen har yrkat att begäran om uppskov med verkställigheten skall avslås och att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

13 Parterna yttrade sig muntligen vid förhandlingen den 1 mars 2007.

14 Efter att ha anmodats att lämna kompletterande uppgifter rörande kravet på skyndsamhet har sökanden inkommit med en skrivelse till kansliet den 9 mars 2007.

15 Kommission har yttrat sig över dessa kompletterande uppgifter genom skrivelse som inkom till kansliet den 16 mars 2007.

Rättslig bedömning

16 Enligt bestämmelserna i artikel 242 EG i förening med artikel 225.1 EG får förstainstansrätten, om den anser att omständigheterna kräver det, besluta om uppskov med verkställigheten av en omtvistad rättsakt.

17 I artikel 104.2 i förstainstansrättens rättegångsregler föreskrivs att en ansökan om interimistiska åtgärder skall ange föremålet för talan, de omständigheter som ställer krav på skyndsamhet och de faktiska och rättsliga grunder på vilka den begärda åtgärden omedelbart framstår som befogad (*fumus boni juris*).

18 Enligt fast rättspraxis kan uppskov med verkställigheten och andra interimistiska åtgärder beviljas av förstainstansrätten om det har fastställts att beviljandet vid första påseendet framstår som faktiskt och rättsligt befogat (*fumus boni juris*) och att åtgärderna ställer krav på skyndsamhet på så sätt att de – för att undvika att den som

ansöker om de interimistiska åtgärderna orsakas allvarlig och irreparabel skada – måste beviljas och ha verkan redan innan målet har avgjorts i sak. Förstainstansrätten skall även i förekommande fall göra en avvägning mellan de föreliggande intressena (beslut meddelat av domstolens ordförande den 25 juli 2000 i mål C-377/98 R, Nederländerna mot parlamentet och rådet, REG 2000, s. I-6229, punkt 41, och den 23 februari 2001 i mål C-445/00 R, Österrike mot rådet, REG 2001, s. I-1461, punkt 73, samt beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 16 februari 2007 i mål T-310/06 R, Ungern mot kommissionen, ej publicerad i rättsfallssamlingen, punkt 19).

19 Vid denna helhetsbedömning förfogar domstolen i det interimistiska förfarandet över ett omfattande utrymme för skönsmässig bedömning och är fri att med avseende på de särskilda omständigheterna i fallet i fråga avgöra sättet att pröva om dessa villkor är uppfyllda liksom i vilken ordning denna prövning skall utföras, då det inte finns någon bestämmelse i gemenskapsrätten i vilken det föreskrivs ett redan upprättat analysschema för bedömningen av om det är nödvändigt att bevilja interimistiska åtgärder (beslut meddelat av domstolens ordförande den 19 juli 1995 i mål C-149/95 P(R), kommissionen mot Atlantic Container Line m.fl., REG 1995, s. I-2165, punkt 23).

20 Det är mot bakgrund av ovannämnda principer som förevarande ansökan om interimistiska åtgärder skall prövas.

Huruvida talan kan tas upp till sakprövning

Huruvida talan rörande huvudsaken prima facie kan tas upp till sakprövning

— Parternas argument

21 Kommissionen har hävdat att det är uppenbart att den talan om ogiltigförklaring som ansökan om interimistiska åtgärder hänför sig till skall avvisas, eftersom den

omtvistade rättsakten inte är en åtgärd som har tvingande rättsverkningar som kan påverka sökandens intressen genom att väsentligt förändra dennes rättsliga ställning.

22 Kommissionen har vidare gjort gällande att även om den omtvistade rättsakten hade sådana verkningar skulle sökanden under alla omständigheter inte beröras direkt.

23 Det villkor som anges i artikel 230 fjärde stycket EG och som innebär att en person skall vara direkt berörd förutsätter att de ifrågasatta gemenskapsåtgärderna har direkt inverkan på den enskildes rättsliga ställning och att dessa åtgärder inte lämnar de personer som de riktar sig till och som skall genomföra dem något utrymme för skönsmässig bedömning, eftersom åtgärderna i fråga har en rent automatisk karaktär och endast följer av gemenskapslagstiftningen, utan att några mellanliggande regler skall tillämpas.

24 Enligt kommissionen har emellertid det system som inrättats genom direktiv 98/37 bland annat följande särdrag.

25 För det första skall den medlemsstat som vidtar åtgärder enligt artikel 7.1 i direktiv 98/37 underrätta kommissionen om åtgärderna. Enligt kommissionen är anmälan av åtgärderna emellertid inte ett villkor för att de skall ha verkan. När de väl har vidtagits är de omedelbart tillämpliga i den medlemsstat som har vidtagit dem.

26 För det andra föreskrivs med avseende på förfarandet i direktiv 98/37 ingen tidsfrist inom vilken kommissionen måste avsluta sin granskning av åtgärden. Det anges

endast att kommissionen "omedelbart" skall fastställa huruvida den anmälda åtgärden är befogad. Detta är dock inte möjligt att fastställa förrän kommissionen innehar alla nödvändiga tekniska uppgifter enligt vad som föreskrivs i artikel 7.2.

27 För det tredje anser kommissionen att den, om den finner att åtgärden inte är befogad, endast skall underrätta den berörda medlemsstaten, så att denna kan återkalla åtgärden i fråga, samt den berörda parten, så att denna har ytterligare en grund att anföra till stöd för sin talan mot åtgärden i den nationella domstolen. Kommissionens yttrande i sig kan således inte upphäva verkningarna av en nationell åtgärd.

28 För det fjärde skall kommissionen, om åtgärden är befogad, endast underrätta den berörda medlemsstaten samt övriga medlemsstater, så att dessa kan kontrollera om det är nödvändigt att vidta motsvarande hälso- och säkerhetsåtgärder. Inte heller i detta fall kan således kommissionens yttrande i sig ha en begränsande verkan på handeln med de berörda maskinerna i medlemsstaterna.

29 För det femte har kommissionen gjort gällande att yttrandet, i vilket kommissionen anger att åtgärden är befogad, inte har offentliggjorts i Officiella tidningen och att därför inget förfarande inletts, medlemsstaterna emellan, för ömsesidigt erkännande av den nationella åtgärd som avses i yttrandet. Yttrandet i fråga är nämligen inte omedelbart tillämpligt i samtliga medlemsstater.

30 Sökanden anser att talan rörande huvudsaken kan tas upp till sakprövning.

— Förstainstansrättens bedömning

31 Det skall påpekas, att även om det på grundval av fast rättspraxis är riktigt att problemet huruvida talan rörande huvudsaken kan upptas till prövning i princip inte skall prövas inom ramen för ett förfarande om interimistiska åtgärder, för att inte föregripa prövningen av saken i målet, skall sökanden, för att begäran om uppskov med verkställigheten av en rättsakt skall kunna upptas till sakprövning, styrka vissa omständigheter som gör det möjligt att vid en första anblick dra slutsatsen att talan rörande huvudsaken, som ansökan om interimistiska åtgärder är hänförlig till, kan prövas, för att undvika att sökanden genom ett interimistiskt förfarande kan beviljas uppskov med verkställigheten av en rättsakt, vilken gemenskapsdomstolen senare inte kommer att ogiltigförklara eftersom talan rörande huvudsaken inte kunde upptas till sakprövning (beslut meddelat av domstolens ordförande den 18 november 1999 i mål C-329/99 P(R), Pfizer Animal Health mot rådet, REG 1999, s. I-8343, punkt 89, samt beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 7 juli 2004 i mål T-37/04 R, Região autónoma dos Açores mot rådet, ej publicerat i rättsfallssamlingen, punkt 108).

32 En sådan prövning av huruvida talan kan upptas till sakprövning är nödvändigtvis förenklad, med hänsyn till att ett interimistiskt förfarande är brådskande (beslut meddelat av domstolens ordförande den 12 oktober 2000 i mål C-300/00 P(R), Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa m.fl. mot rådet, REG 2000, s. I-8797, punkt 35, samt beslutet i det ovan i punkt 31 nämnda målet Região autónoma dos Açores mot rådet, punkt 109).

33 Inom ramen för en ansökan om interimistiska åtgärder kan frågan huruvida talan rörande huvudsaken kan upptas till sakprövning nämligen endast bedömas utifrån en första anblick, eftersom målet är att pröva huruvida sökanden framvisar tillräckliga omständigheter som a priori motiverar slutsatsen att det inte kan uteslutas att talan rörande huvudsaken skall upptas till sakprövning. Domstolen i det interimistiska förfarandet skall fastställa att denna talan inte kan upptas till sakprövning endast om det helt kan uteslutas att talan rörande huvudsaken kan upptas till sakprövning. Att avgöra frågan huruvida talan kan upptas till sakprövning

i samband med ett interimistiskt förfarande, när detta vid en första anblick inte är helt uteslutet, skulle innebära att förstainstansrättens avgörande i huvudsaken föregreps (beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 17 januari 2001 i mål T-342/00 R, Petrolessence och SG2R mot kommissionen, REG 2001, s. II-67, punkt 17, den 19 december 2001 i de förenade målen T-195/01 R och T-207/01 R, Government of Gibraltar mot kommissionen, REG 2001, s. II-3915, punkt 47, och beslutet i det ovan i punkt 31 nämnda målet Região autónoma dos Açores mot rådet, punkt 110).

34 I förevarande mål har kommissionen för det första i huvudsak hävdat att talan rörande huvudsaken inte kan tas upp till sakprövning, eftersom den omtvistade rättsakten är ett yttrande av kommissionen om en nationell åtgärd och således inte utgör ett beslut med tvingande rättsverkningar.

35 Endast åtgärder som har tvingande rättsverkningar som kan påverka sökandens intressen genom att väsentligt förändra dennes rättsliga ställning utgör, enligt fast rättspraxis, rättsakter och beslut som kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring i den mening som avses i artikel 230 EG (domstolens dom av den 11 november 1981 i mål 60/81, IBM mot kommissionen, REG 1981, s. 2639, punkt 9; svensk specialutgåva, volym 6, s. 225, och av den 22 juni 2000 i mål C-147/96, Nederländerna mot kommissionen, REG 2000, s. I-4723, punkt 25). Vid bedömningen av huruvida en rättsakt eller ett beslut ger upphov till sådana verkningar skall hänsyn tas till dess innehåll i sak. Däremot saknar den form i vilken rättsakter eller beslut antas i princip betydelse för möjligheten att angripa dem genom en talan om ogiltigförklaring (se domen i det ovannämnda målet IBM mot kommissionen, punkt 9).

36 Det skall härvid noteras att den rättsakt avseende vilken uppskov begärts har titeln "kommissionens yttrande".

37 Det skall emellertid påpekas att ordet "yttrande" eller motsvarande uttryck inte används i artikel 7.2 i direktiv 98/37. Där föreskrivs i stället att "[o]m kommissionen efter sådant samråd anser att åtgärden var befogad skall den omedelbart underrätta den medlemsstat som tog initiativet samt övriga medlemsstater om detta".

38 Vidare skall det understrykas att kommissionen i punkt 1 i den omtvistade rättsakten anger att den, "efter samråd med de berörda parterna, [skall] ange om den anser att åtgärden är befogad" och att den, "[o]m [den] konstaterar att åtgärden är befogad skall ... underrätta medlemsstaterna om detta, så att de kan vidta lämpliga åtgärder beträffande den aktuella maskinen".

39 Mot bakgrund av det ovan anförda och med beaktande av systematiken i och ändamålet med direktiv 98/37 skall det påpekas att kommissionen enligt bestämmelserna i artikel 7 i direktiv 98/37 vid en första anblick förefaller att ha en skyldighet, och inte enbart en möjlighet, att yttra sig om de nationella åtgärder som anmäls till den. Det skall vidare betonas att det vid en första anblick också förefaller som om kommissionen inte skall yttra sig om ett förslag till åtgärd, utan om en nationell åtgärd som efter att ha vidtagits av en medlemsstat resulterar i en begränsning av den fria rörligheten för maskinerna i fråga.

40 Det skall vidare erinras om att medlemsstaterna genom tillämpning av bestämmelserna i artikel 2.1 i direktiv 98/37 skall vidta alla lämpliga åtgärder för att se till att de maskiner eller säkerhetskomponenter som omfattas av direktivet får släppas ut på marknaden eller tas i bruk endast om detta inte medför risk för personers hälsa och säkerhet, samt, i förekommande fall, husdjur och egendom.

41 Det kan således vid en första anblick inte uteslutas att när kommissionen riktar en rättsakt till medlemsstaterna i vilken det fastställs att maskiner som är föremål för en nationell åtgärd medför risk för personers hälsa och säkerhet, samt, i förekommande fall, husdjur och egendom, och underrättar övriga medlemsstater om detta i enlighet med bestämmelserna i artikel 7.2 i direktiv 98/37, åligger det medlemsstaterna att i enlighet med artiklarna 2.1 och 7.1 i direktiv 98/37 vidta alla lämpliga åtgärder för att avlägsna maskinerna eller säkerhetskomponenterna från marknaden, förbjuda att de släpps ut på marknaden och tas i bruk eller begränsa deras fria rörlighet.

42 Domstolen i det interimistiska förfarandet kan därför inte i detta skede utesluta att det faktum, att kommissionen har fastställt att en nationell åtgärd som vidtagits av en medlemsstat i enlighet med artikel 7.1 i direktiv 98/37 är befogad och har underrättat övriga medlemsstater om detta i enlighet med artikel 7.2 i det direktivet, väsentligt förändrar den rättsliga ställningen för tillverkaren av de maskiner som omfattas av kommissionens rättsakt genom att förhindra att maskinerna i fråga släpps ut på marknaden eller tas i bruk i de medlemsstater som rättsakten riktar sig till. Följaktligen kan det vid en första anblick inte uteslutas att kommissionens rättsakt kan medföra tvingande rättsverkningar för tillverkaren av de maskiner som omfattas av rättsakten.

43 Kommissionens argumentation kan inte heller godtas i övrigt.

44 Kommissionen har angett att "om en medlemsstat underlåter att vidta motsvarande åtgärder efter att ha mottagit kommissionens yttrande, kan förvisso talan om fördragsbrott väckas i enlighet med artikel 226 i fördraget, men endast för åsidosättande av relevanta bestämmelser i direktivet och inte för åsidosättande av det ovannämnda yttrandet".

45 Det är inte nödvändigt att pröva den rättsliga grunden för en eventuell talan om fördragsbrott när det gäller ifrågavarande ansökan om interimistiska åtgärder, utan det räcker att påpeka att kommissionen har medgett att medlemsstaterna åläggs en skyldighet genom det antagna yttrandet.

46 Det bör påpekas att den omständigheten att det, såsom kommissionen har angett, inte har förekommit något ömsesidigt erkännande av den nationella åtgärden, beror vid en första anblick på att det åligger kommissionen att granska den nationella åtgärden och därefter bedöma huruvida den är befogad, delvis befogad eller obefogad.

47 Kommissionen har hävdat att dess yttrande i sig inte räcker för att upphäva verkningarna av en nationell åtgärd som anmälts enligt artikel 7.1 i direktiv 98/37, och att det åligger det berörda företaget att vända sig till nationell domstol för att få åtgärden upphävd. Även om det vid en första anblick förefaller som om kommission inte har behörighet att uttala sig om huruvida en nationell åtgärd bör upphävas, eftersom endast nationella domstolar har den behörigheten, kan kommissionen ändå inte åberopa sin bristande behörighet för att visa att en rättsakt genom vilken kommissionen uttalat sig om en nationell åtgärds giltighet inte är att karaktärisera som ett beslut. Det kan dessutom inte vid en första anblick uteslutas att också kommissionen kan väcka talan om fördragsbrott mot medlemsstaten, om den omtvistade åtgärden inte upphävs eller ogiltigförklaras till följd av yttrandet.

48 För det andra bör det även prövas huruvida sökanden har lagt fram uppgifter på grundval av vilka det åtminstone vid en första anblick kan slås fast att det inte är uteslutet att sökanden har rätt att väcka talan om delvis ogiltigförklaring av den omtvistade rättsakten, genom tillämpning av artikel 230 fjärde stycket EG.

49 Kommissionen har i huvudsak gjort gällande att endast åtgärder som i förekommande fall vidtas av medlemsstaterna kan påverka sökanden, och att medlemsstaterna har utrymme för skönsmässig bedömning när det gäller genomförandet av den omtvistade rättsakten.

50 Det villkor för att väcka talan om ogiltigförklaring som anges i artikel 230 fjärde stycket EG och som innebär att sökanden skall vara direkt berörd förutsätter att den ifrågasatta gemenskapsåtgärden har direkt inverkan på sökandens rättsliga ställning och inte lämnar de personer som skall genomföra den något utrymme för skönsmässig bedömning, eftersom åtgärden i fråga har en rent automatisk karaktär och endast följer av gemenskapslagstiftningen, utan att några mellanliggande regler skall tillämpas. Detta innebär att i det fall då en institution riktar en gemenskapsrättsakt till en medlemsstat och de åtgärder som medlemsstaten skall vidta för att genomföra rättsakten har en automatisk karaktär eller om det inte råder någon tvekan om vilka konsekvenserna av rättsakten i fråga blir, berör rättsakten således

direkt alla personer som påverkas av dessa åtgärder. Om medlemsstaten enligt rättsakten däremot har möjlighet att vidta åtgärder eller inte vidta åtgärder, eller inte tvingas att vidta åtgärder på ett visst sätt, är det medlemsstatens åtgärder eller underlåtenhet att vidta åtgärder som direkt berör den person som påverkas, och inte rättsakten i sig (förstainstansrättens beslut av den 22 juni 2006 i mål T-137/04, Mayer m.fl. mot kommissionen, REG 2006, s. II-1825, punkterna 58 och 59).

51 Vid en tolkning av de tillämpliga bestämmelserna och tvärtemot vad kommissionen har hävdat förefaller det faktum att kommissionens rättsakt kräver nationella genomförandeåtgärder inte vid en första anblick att medlemsstaterna kan bestämma huruvida det är nödvändigt att vidta åtgärder motsvarande det förbud som kommissionen bedömt vara befogat. Det förefaller vid en första anblick nämligen som om kommissionen skall bedöma huruvida det är nödvändigt att vidta sådana åtgärder och medlemsstaterna därefter är skyldiga att vidta de lämpliga åtgärder som kommissionens bedömning kräver, det vill säga avlägsna maskinerna från marknaden och inte tillåta att de släpps ut på marknaden eller tas i bruk om de medför risk för personers hälsa och säkerhet i enlighet med artikel 2.1 i direktiv 98/37.

52 Det skall därför konstateras att det vid en första anblick inte är uteslutet att medlemsstaterna saknar utrymme för skönsmässig bedömning när en rättsakt riktas till dem i vilken kommissionen i enlighet med artikel 7.2 i direktiv 98/37 underrättar dem om att ett nationellt förbud mot utsläppande på marknaden eller ibruktagande av vissa maskiner är befogat eller delvis befogat. De medlemsstater till vilka kommissionen riktar en rättsakt i vilken det anges att en nationell åtgärd är befogad förefaller vid en första anblick inte ha något annat val än att förhindra att de maskiner som avses i rättsakten släpps ut på marknaden eller tas i bruk.

53 Kommissionen kan för övrigt inte vinna framgång med argumentet att en medlemsstat inte skall vidta begränsande åtgärder, om den konstaterar att de maskiner som befinner sig på dess territorium inte innebär någon fara, eftersom tillverkaren till exempel har vidtagit nödvändiga ändringar. Det förefaller nämligen

vid en första anblick som om en medlemsstat får avlägsna maskiner från marknaden eller förhindra att de släpps ut på marknaden eller tas i bruk endast om de omfattas av kommissionens rättsakt.

54 Som avslutning på denna bedömning bör det påpekas att kommissionens rättsakt vid en första anblick förefaller förplikta de medlemsstater som den är riktad till att förhindra utsläppande på marknaden och ibruktagande av maskiner på medlemsstaternas territorium samt att avlägsna de maskiner som redan befinner sig på marknaden. Kommissionens rättsakt förefaller således vid en första anblick förplikta medlemsstaterna att agera på ett bestämt sätt, och lämnar dem vid en första anblick ingen möjlighet att välja huruvida de skall vidta åtgärder eller inte, eftersom kommissionen anser att maskinerna medför en risk för personers hälsa och säkerhet, eller för husdjur och egendom.

55 Det kan därför vid en första anblick inte uteslutas att sökanden berörs direkt av den omtvistade rättsakten.

56 För det tredje bör det erinras om att andra personer än dem som ett beslut är riktat till kan göra anspråk på att vara personligen berörda endast om beslutet angår dem på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem i förhållande till alla andra personer och därigenom försätter dem i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett beslut är riktat till (domstolens dom av den 15 juli 1963 i mål 25/62, Plaumann mot kommissionen, REG 1963, s. 197, 223; svensk specialutgåva, volym 1, s. 181).

57 Eftersom det i kommissionens yttrande anges att beslutet av den 27 juni 2001 är befogat med avseende på dels pressar av modellen P40VEI tillverkade före den

4 augusti 2000, dels pressar av modellerna P40VE och P50VE, och yttrandet således uttryckligen och uteslutande omfattar maskiner som tillverkas av sökanden, kan det vid en första anblick inte uteslutas att sökanden är personligt berörd av den omtvistade rättsakten.

58 Det kan således inte vid en första anblick uteslutas att sökanden är direkt och personligt berörd av den omtvistade rättsakten och att talan följaktligen kan tas upp till sakprövning.

59 Kommissionen kan således inte vinna framgång med argumentet att det är uppenbart att talan rörande huvudsaken skall avvisas.

60 Det bör för fullständighetens skull påpekas att sökanden inom ramen för talan rörande huvudsaken har yrkat om skadestånd på grundval av artikel 235 EG och artikel 288.2 EG. På grundval av de uppgifter som domstolen i det interimistiska förfarandet har tillgång till finns det ingen anledning att anse att talan skall avvisas i denna del.

Huruvida ansökan om interimistiska åtgärder kan tas upp till sakprövning

61 Kommissionen anser att sökanden, när det gäller grunderna för ansökan om interimistiska åtgärder, inte har lagt fram några konkreta uppgifter som ger domstolen i det interimistiska förfarandet möjlighet att bedöma huruvida skadan är allvarlig och irreparabel och, följaktligen, inte heller huruvida kravet på skyndsamhet är uppfyllt, vilket skulle rättfärdiga ett beviljande av det ansökta uppskovet.

62 Vidare fastställs i ansökan inget eventuellt orsakssamband mellan den påstådda skadan och den omtvistade rättsaktens påstådda verkan.

63 Ansökan uppfyller därför inte villkoren i artikel 104.2 i rättegångsreglerna.

64 Det skall erinras om att enligt artikel 21 första stycket i domstolens stadga och artikel 44.1 i förstainstansrättens rättegångsregler, som det hänvisas till i artikel 104.3 i samma rättegångsregler, skall den ansökan genom vilken talan anhängiggjorts innehålla en kort sammanställning av grunderna för talan. Dessa uppgifter skall vara tillräckligt klara och precisa för att svaranden skall kunna förbereda sitt försvar och förstainstansrätten skall kunna pröva talan, i förekommande fall utan att ha tillgång till andra uppgifter. För att garantera rättssäkerheten och en god rättskipning krävs, för att en talan skall kunna tas upp till sakprövning, att de väsentligaste faktiska och rättsliga omständigheter som talan grundas på åtminstone kortfattat men på ett konsekvent och begripligt sätt framgår av innehållet i själva ansökan (se förstainstansrättens beslut av den 8 december 2005 i mål T-91/04, Just mot kommissionen, REGP 2005, s. I-A-395 och II-1801, punkt 35 och där angiven rättspraxis, och beslut av förstainstansrättens ordförande meddelat den 17 februari 2006 i mål T-171/05 R II, Nijs mot revisionsrätten, ännu ej offentliggjort i rättsfallssamlingen, punkt 23).

65 Det skall påpekas att även om ansökan om interimistiska åtgärder i förevarande fall är kortfattad, är den ändå begriplig och innehåller uppgifter, om än knapphändiga, om den skada som sökanden anser sig riskera på grund av den omtvistade rättsakten.

66 Sökanden har i huvudsak gjort gällande att om medlemsstaterna genom tillämpning av den omtvistade rättsakten måste vidta åtgärder som begränsar eller förbjuder utsläppande på marknaden eller ibruktagande av de maskiner som omfattas av beslutet, kommer detta att förvärra sökandens ekonomiska svårigheter genom att påverka inte endast försäljningen av maskinerna utan hela verksamheten, som då kan skadas allvarligt.

67 Det bör påpekas att frågan huruvida ett orsakssamband har visats mellan den påstådda skadan och den omtvistade rättsaktens eventuella inverkan skall avgöras inom ramen för bedömningen av de argument som sökanden lagt fram för att visa att kravet på skyndsamhet är uppfyllt, och inte inom ramen för huruvida ansökan om interimistiska åtgärder kan tas upp till prövning.

68 Det bör således anses att de uppgifter som sökanden har lämnat i sin ansökan tillräckligt klart och precist tyder på att den omtvistade rättsakten innebär en risk för allvarlig och irreparabel skada för sökanden.

69 Ansökan om interimistiska åtgärder kan således tas upp till sakprövning.

Prövning i sak

Fumus boni juris

— Parternas argument

70 Enligt sökanden saknar den omtvistade rättsakten grund, eftersom Conseil d'État den 4 december 2002 upphävde beslutet av den 27 juni 2001.

71 Enligt kommissionen upphävde Conseil d'État beslutet av den 27 juni 2001 på grund av oegentligheter i samband med förfarandet för antagande av beslutet och inte på

grund av beslutets innehåll. Kommissionen har i huvudsak gjort gällande att det därför, trots att beslutet upphävts av Conseil d'État, ändå tillkom kommissionen att yttra sig om de åtgärder som de franska myndigheterna vidtagit.

72 Kommissionen anser att förfarandet i artikel 7.2 i direktiv 98/37 syftar till att garantera en likvärdig skyddsnivå för hälsa och säkerhet i hela gemenskapen. Enligt kommissionen gör förfarandet det möjligt att varna medlemsstaterna om eventuella risker som kan uppkomma till följd av den fria rörligheten för maskiner som är föremål för en nationell begränsande åtgärd som är befogad i sak. Kommissionen anser att nyttan av förfarandet skulle minska om en nationell domstols upphävande av åtgärden i fråga på grund av förfarandefel innebar att kommissionen inte får avge ett yttrande om åtgärden och överlämna det till medlemsstaterna.

73 Kommissionen anser dessutom att även om den anmälda nationella åtgärden inte längre har någon verkan, kan kommissionen enligt artikel 7 i direktiv 98/37 inte avstå från att yttra sig, om medlemsstaten i fråga inte har tagit tillbaka sin anmälan eller om den i efterhand till och med har begärt att kommissionen skall yttra sig.

74 Enligt kommissionen begärde de franska myndigheterna genom en skrivelse av den 8 april 2005 att kommissionen skulle anta den omtvistade rättsakten trots det beslut som antagits av Conseil d'État.

75 Kommissionen har slutligen gjort gällande att ett beslut av en nationell domstol om att upphäva en nationell åtgärd inte kan ha en så omfattande verkan att det automatiskt medför att en sådan gemenskapsåtgärd som den omtvistade rättsakten blir ogiltig, även om denna antagits med avseende på den nationella åtgärden.

— Förstainstansrättens bedömning

76 Det bör påpekas att beslutet av den 27 juni 2001 upphävdes av Conseil d'État genom beslut av den 4 december 2002.

77 Tvärtemot vad kommissionen har hävdat förefaller det som om skälen till att beslutet av den 27 juni 2001 upphävdes knappast är av betydelse.

78 Det bör däremot betonas att de franska myndigheterna inte har antagit något beslut som bekräftar bedömningen i beslutet av den 27 juni 2001 med avseende på de maskiner som tillverkas av sökanden, trots att upphävandet av beslutet av den 27 juni 2001 motiverades av ett förfarandefel och att det på basis av de uppgifter som lagts fram i ärendet inte förefaller att ha funnits något som hindrade dem från att omedelbart vidta en ny åtgärd för att garantera skyddet för hälsan och säkerheten för de arbetstagare som använder maskinerna.

79 Det förfarande som föreskrivs i artikel 7 i direktiv 98/37 förutsätter att en nationell åtgärd har anmälts till kommissionen, medan ett yttrande från kommissionen vid en första anblick förutsätter att åtgärden i fråga fortfarande föreligger när kommissionen avger det.

80 Syftet med det förfarande som föreskrivs i direktiv 98/37 är vid en första anblick att erhålla ett yttrande om huruvida en nationell åtgärd är välgrundad, vilket förutsätter att åtgärden faktiskt föreligger.

81 Vid en första anblick kan kommissionen inte, när det gäller att avgöra huruvida åtgärden i fråga fortfarande föreligger eller inte, hänvisa till de skäl som föranlett den nationella domstolen att upphäva beslutet. Det kan dessutom inte uteslutas att

innehållet i beslutet skulle ha varit ett annat, om det förfarandefel som föranledde Conseil d'État att upphäva beslutet av den 27 juni 2001 inte hade existerat, eller att beslutet oavsett förfarandefelet även var ogiltigt i sak. Att kommissionen inte godtar rättskraften hos ett beslut som meddelats av en nationell domstol innebär vid en första anblick för övrigt en rättslig osäkerhet som inte kan godtas.

82 Att det föreligger en anmälan av beslutet av den 27 juni 2001 är vid en första anblick inte tillräckligt för att beslutet eller dess innehåll skall anses bestå efter det att det har upphävts. Det förefaller nämligen som om kommissionen inte har yttrat sig om anmälan av åtgärden, utan om själva åtgärden.

83 Dessutom får medlemsstaterna enligt artikel 4.1 i direktiv 98/37 inte inom sina territorier förbjuda, begränsa eller förhindra att maskiner och säkerhetskomponenter som uppfyller bestämmelserna i direktiv 98/37 släpps ut på marknaden och tas i bruk.

84 Eftersom Conseil d'État har upphävt beslutet av den 27 juni 2001 och ingen annan åtgärd har vidtagits av de franska myndigheterna, förefaller det som om de tillverkade maskinerna bör anses uppfylla bestämmelserna i direktiv 98/37 och, således, omfattas av artikel 4.1 i direktivet, och följaktligen bör anses uppfylla kravet på överensstämmelse enligt artikel 5.1 i direktiv 98/37. Vid en första anblick får medlemsstaterna följaktligen inte inom sitt territorium förbjuda, begränsa eller förhindra att maskinerna släpps ut på marknaden eller tas i bruk.

85 Vid en första anblick förefaller det däremot som om den omtvistade rättsakten medför att medlemsstaterna skall förhindra att maskinerna släpps ut på marknaden och tas i bruk utan att det förekommer någon nationell skyddsåtgärd som vidtagits inom ramen för förfarandet i artikel 7 i direktiv 98/37, vilket vid en första anblick förefaller strida mot bestämmelserna i direktivet.

86 Motiveringen till den omtvistade rättsakten förefaller för övrigt vara uppenbart otillräcklig för att tillhandahålla exakt och korrekt information till dem som rättsakten riktar sig till.

87 I den omtvistade rättsakten nämns över huvud taget inte att Conseil d'État upphävt beslutet av den 27 juni 2001. Ett sådant utelämnande ger uppenbarligen intryck av att den åtgärd som kommissionen yttrade sig om i september 2006 fortfarande är i kraft i Frankrike, trots att den skall anses aldrig ha existerat, eftersom Conseil d'État den 4 december 2002 beslutade att upphäva den.

88 Det bör slutligen betonas att det faktum att de franska myndigheterna år 2005 begärde att kommissionen skulle avge ett yttrande inte vid en första anblick förefaller kunna ge kommissionen behörighet att bortse från Conseil d'États beslut och dess inverkan på den åtgärd som motiverade anmälan till kommissionen i enlighet med direktiv 98/37. När det gäller de franska myndigheternas begäran kan man även ställa sig frågande till de skäl som föranledde kommissionen att mer än fem år efter anmälan av beslutet av den 27 juni 2001 anta den omtvistade rättsakten, trots att Conseil d'État fyra år tidigare hade upphävt beslutet i fråga.

89 Det förefaller vid en första anblick framgå av den skrivelse av den 8 april 2005 som de franska myndigheterna sände till kommissionen att deras begäran i huvudsak berodde på att de ville erhålla ett beslut av kommissionen för att kunna försvara sig inom ramen för det skadeståndsförfarande som sökanden inlett mot dem.

90 De skäl avseende arbetstagarnas hälsa och säkerhet som kommissionen hänvisat till inom ramen för detta mål och som de franska myndigheterna hänvisat till i skrivelsen i fråga, är föga begripliga. Dels har kommissionen behövt mer än fem år för att fatta sitt beslut, vilket knappast är förenligt med syftet i fråga, vilket snarare förutsätter brådskande åtgärder. Dels har de franska myndigheterna inte antagit

något förbud mot sökandens maskiner, trots att skälet till upphävandet av beslutet av den 27 juni 2001 var ett förfarandefel och det följaktligen, förutsatt att en åtgärd hade varit nödvändig, inte verkar ha funnits något som hindrade dem från att omedelbart anta ett sådant förbud för att garantera skyddet för hälsan och säkerheten för de arbetstagare som använder maskinerna.

91 Det bör dessutom betonas att sökanden, utan att kommissionen gjorde några invändningar, vid förhandlingen påpekade att de maskiner som hade granskats av de franska myndigheterna och som ansågs medföra risk för personers hälsa och säkerhet hade ändrats av det franska företag som köpt dem och att de funktionsfel som konstaterats på maskinerna inte fanns där när sökanden sålde dem.

92 Sökandens argumentation på denna punkt, som vid en första anblick inte förefaller helt sakna grund när det gäller att bedöma huruvida kommissionens påpekanden i den omtvistade rättsakten är berättigade, kräver en prövning som i detta skede inte kan göras av domstolen i det interimistiska förfarandet.

93 Med beaktande av det ovan anförda, och med hänsyn till de uppgifter som domstolen i det interimistiska förfarandet har tillgång till, verkar de faktiska och rättsliga argument som sökanden har lagt fram inom ramen för sin första grund ge upphov till allvarliga tvivel beträffande den omtvistade rättsaktens laglighet. Under dessa förhållanden kan förevarande ansökan inte avslås på grund av avsaknad av *fumus boni juris* och det skall således prövas om den uppfyller kravet på skyndsamhet.

Krav på skyndsamhet

— Parternas argument

94 Sökanden har i sin ansökan i huvudsak begränsat sig till att göra gällande att den omtvistade rättsakten allvarligt kan skada eller till och med hindra dennes fortsatta verksamhet. Sökanden har i huvudsak hävdat att utöver den direkta och indirekta ekonomiska skada som denne redan orsakats på grund av beslutet av den 27 juni 2001 kan sökandens ekonomiska situation försämras på ett allvarligt eller till och med ödesdigert sätt, om medlemsstaterna på grund av den omtvistade rättsakten vidtar åtgärder för att förbjuda utsläppande på marknaden och ibruktagande av de maskiner som omfattas av beslutet.

95 Vid förhandlingen preciserade sökanden i huvudsak att sådana åtgärder inte endast kan påverka försäljningen av pressar som omfattas av den omtvistade rättsakten utan dessutom riskerar att allvarligt skada maskinernas rykte, vilket med hänsyn till att det rör sig om ett litet företag kan påverka hela verksamheten allvarligt och följaktligen, med hänsyn till sökandens nuvarande ekonomiska situation, resultera i en konkurs.

96 Vid förhandlingen angav sökanden även att det dessutom finns risk för att dennes kunder kommer att kräva skadestånd med ränta på grund av att de maskiner som de köpt påstås inte uppfylla kraven i bestämmelserna.

97 Sökanden uppmanades vid förhandlingen att inkomma med ytterligare uppgifter om sin omsättning och försäljning i de olika medlemsstater där sökanden bedriver verksamhet.

98 Av de uppgifter som sökanden genom en skrivelse som inkom till kansliet den 9 mars 2007 har lämnat till domstolen i det interimistiska förfarandet framgår att omsättningen för de pressar som sökanden tillverkar har minskat från 2 599 943,18 euro för år 2000 till 796 918,25 euro för år 2006, medan företagets totala omsättning har minskat från 7 188 804,58 euro för år 2000 till 4 188 829,20 euro för år 2006.

99 Sökanden har dessutom förklarat att den minskade omsättningen har tvingat företaget att vända sig till olika banker för finansiering och ökad kredit, och att skulderna har ökat från 1 679 788 euro år 2000 till 2 686 237 euro i slutet av 2005, till vilket tillkommer ett ytterligare finansiellt tillskott på upp till 200 000 euro som betalades in av delägarna under de första månaderna 2006.

100 Med beaktande av sökandens nuvarande situation skulle en minskning av företagets omsättning enligt sökanden kunna resultera i att fordringsägarna och särskilt bankerna drar tillbaka sin kredit, vilket skulle innebära konkurs för företaget.

101 Sökanden anser dessutom i huvudsak att företagets konkurrensställning kan påverkas om den omtvistade rättsakten vidmakthålls och att den skada som därvid skulle uppkomma inte kan kompenseras på ett adekvat sätt genom skadestånd och räntor som kan erhållas genom ett rättsligt förfarande, medan däremot ett uppskov med verkställigheten kan göra det möjligt att undvika sådana konsekvenser för marknaden.

102 Kommissionen anser i huvudsak att sökanden inte har visat att den omtvistade rättsakten kan orsaka sökanden allvarlig och irreparabel skada.

103 Det skall inledningsvis påpekas att när det gäller huruvida begäran om uppskov med verkställigheten kan tas upp till prövning har kommissionen hävdat att sökanden inte har visat att det finns ett orsakssamband mellan den skada som åberopas och den omtvistade rättsaktens eventuella verkningar. Kommissionen anser att den eventuella skada som sökanden kan orsakas inte beror på den omtvistade rättsakten, utan på de åtgärder som medlemsstaterna i förekommande fall vidtar till följd av kommissionens rättsakt.

104 Kommissionen har för det första gjort gällande att den ekonomiska skada som sökanden hänvisat till är rent hypotetisk, eftersom sökanden inte har visat att medlemsstaterna har vidtagit – eller står i begrepp att vidta – genomförandeåtgärder till följd av att kommissionen antagit den omtvistade rättsakten.

105 Kommissionen anser dessutom att sådana åtgärder, under förutsättning att de vidtas, endast kan orsaka sökanden ekonomisk skada som per definition går att reparera.

106 För det andra har kommissionen i huvudsak hävdat att de uppgifter som sökanden lämnat inte bevisar att företaget kan orsakas allvarlig och irreparabel skada.

107 Kommissionen har angett att den inte kan veta hur många och vilka slag av pressar sökanden har tillverkat och sålt under de senaste åren, men att sökanden, enligt de uppgifter som kommissionen har hämtat från Internet, för närvarande tillverkar och säljer minst 17 slag av pressar, varav endast 3 omfattas av beslutet av den 27 juni 2001 och följaktligen av den omtvistade rättsakten.

108 Enligt kommissionen avser de uppgifter som sökanden lämnat dessutom endast sökandens totala omsättning och omsättningen inom sektorn för pressar under perioden från år 2000 till år 2006, och de avser således sökandens ekonomiska situation innan den omtvistade rättsakten antogs och speglar därför inte dess verkningar.

109 Kommissionen anser i huvudsak att det på grundval av uppgifterna för år 2006 inte kan avgöras hur den omtvistade rättsakten har inverkat på omsättningen inom sektorn för pressar från och med det att den omtvistade rättsakten antogs till och med början av år 2007.

110 Kommissionen anser vidare att uppgifterna om sökandens omsättning inom sektorn för pressar utan åtskillnad avser alla de olika slag av pressar som sökanden tillverkar och säljer. Sökanden har inte tillhandahållit några uppgifter om hur omsättningen specifikt har utvecklats för försäljningen av de tre slag av pressar som omfattas av det nationella förbudet och den omtvistade rättsakten. Sökanden har således inte tillhandahållit bevis på en eventuell minskning av omsättningen avseende de slag av pressar som omfattas av den omtvistade rättsakten.

111 Enligt kommissionen speglar förändringarna av sökandens totala omsättning inte förändringarna av omsättningen inom sektorn för pressarna.

112 Kommissionen har påpekat att den gradvisa minskningen av omsättningen inom sektorn för pressar som helhet (2 599 943,18 euro år 2000, 796 918,25 euro år 2006), med undantag för perioden 2003–2004 när omsättningen i fråga ökade, inte speglar förändringen av omsättningen inom denna sektor i vissa medlemsstater. Trots att omsättningen inom sektorn för pressar som helhet minskade mellan 2005 och 2006

(från 1 059 064,37 till 796 918,25 euro), ökade enligt kommissionen omsättningen i denna sektor markant när det gäller marknaden i Tyskland (från 262 512,07 till 333 812,75 euro), Finland (från 36 150,00 till 50 025,00 euro), Portugal (från 31 531,50 till 49 845,00 euro) och Polen (från 0 till 33 320,00 euro).

113 De tillhandahållna uppgifterna styrker enligt kommissionen inget samband vare sig mellan förändringarna i omsättningen inom sektorn för pressar som helhet och förändringarna i omsättningen på den franska marknaden eller mellan dessa förändringar och förändringarna i omsättningen i var och en av de övriga medlemsstaterna.

114 Kommissionen har klandrat sökanden för att inte ha tillhandahållit några uppgifter som gör det möjligt att fastställa på vilka grunder denne har beräknat den förlorade omsättning som denne påstår sig ha orsakats genom beslutet av den 27 juni 2001.

115 Kommissionen har påpekat att sökanden inte har lämnat några uppgifter om hur marknaden i fråga ser ut eller om sökandens marknadsandelar totalt sett och i olika medlemsstater före respektive efter antagandet av den omtvistade rättsakten. I avsaknad av objektiva uppgifter om särdragen hos marknaden för pressar och sökandens marknadsandelar inom denna sektor, anser kommissionen att de uppgifter som sökanden tillhandahållit avseende den totala omsättningen och omsättningen inom sektorn för pressar saknar all relevans. Det är bland annat inte möjligt att avgöra huruvida och i vilken utsträckning den gradvisa minskningen av sökandens omsättning speglar förändringar på marknaden i fråga, eller om den kan bero på andra faktorer.

116 Sammanfattningsvis anser kommissionen att sökanden inte har tillhandahållit några uppgifter som gör det möjligt att fastställa vare sig huruvida och i vilken utsträckning minskningen av sökandens totala omsättning och minskningen av dennes omsättning inom sektorn för pressar under åren 2000 till 2006 är en direkt följd av beslutet av den 27 juni 2001 och den omtvistade rättsakten eller vilka verkningar den omtvistade rättsakten har haft.

117 För det tredje har kommissionen påpekat att den omtvistade rättsakten och följaktligen de eventuella nationella åtgärder som beslutet i fråga kan föranleda endast gäller 3 av de 17 olika slag av pressar som sökanden för närvarande tillverkar och säljer. Den omtvistade rättsakten påverkar således inte sökandens verksamhet när det gäller de övriga maskiner som denne tillverkar.

118 Kommissionen anser att även om nationella förbud omedelbart och automatiskt skulle antas som en följd av att den omtvistade rättsakten anmälts till medlemsstaterna, återstår det fortfarande för sökanden att, eftersom mer ingående uppgifter saknas, visa vilka verkningar sådana åtgärder skulle kunna ha på omsättningen med beaktande av att åtgärderna nämligen endast skulle gälla 3 maskinslag av 17. Sökanden har heller inte visat att sådana åtgärder automatiskt skulle orsaka en minskning av den totala omsättningen, en säker indragning av bankkrediterna och slutligen konkurs.

119 För det fjärde anser kommissionen i huvudsak att den ringa skyndsamhet som sökanden visat när det gällde att lämna in en begäran om uppskov med verkställigheten tyder på att det inte föreligger någon omedelbar risk för allvarlig och irreparabel skada. Sökanden underrättades den 11 oktober 2006 om att kommissionen antagit den omtvistade rättsakten, men väckte inte talan rörande huvudsaken förrän den 6 december 2006 och lämnade inte in sin ansökan om interimistiska åtgärder förrän den 18 januari 2007.

120 För det femte anser kommissionen, när det gäller den eventuella fördel som den omtvistade rättsakten kan innebära för sökandens konkurrenter, att det förvisso inte kan uteslutas att sökanden påverkas eller riskerar att påverkas ekonomiskt av beslutet av den 27 juni 2001 eller av den omtvistade rättsakten, men under förutsättning att denna påverkan är en direkt konsekvens av den omtvistade rättsakten, och inte av beslutet av den 27 juni 2001 eller de ekonomiska aktörernas förväntningar på att nationella åtgärder skall vidtas till följd av den omtvistade rättsakten, avser påverkan endast sökandens faktiska situation och inte dennes rättsliga situation.

— Förstainstansrättens bedömning

121 Enligt fast rättspraxis skall behovet av skyndsamhet bedömas i förhållande till behovet av ett tillfälligt beslut, för att förhindra att en allvarlig och irreparabel skada vållas den part som ansöker om den interimistiska åtgärden (se beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 10 november 2004 i mål T-303/04 R, European Dynamics mot kommissionen, REG 2004, s. II-3889, punkt 65 och där angiven rättspraxis).

122 Även om en skada av ekonomisk art inte kan anses vara irreparabel, eller ens svår att avhjälpa, förutom i undantagsfall, eftersom den kan avhjälpas genom ekonomisk ersättning vid ett senare tillfälle, är en interimistisk åtgärd befogad om det visar sig att sökanden i avsaknad av denna åtgärd skulle befinna sig i en situation som skulle kunna äventyra företagets existens innan den dom har avkunnats genom vilken huvudsaken avgörs (beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 3 december 2002 i mål T-181/02 R, Neue Erba Lautex mot kommissionen, REG 2002, s. II-5081, punkt 84).

123 Det ankommer på den part som gör gällande en allvarlig och irreparabel skada att styrka förekomsten av densamma (beslut meddelat av domstolens ordförande den 12 oktober 2000 i mål C-278/00 R, Grekland mot kommissionen, REG 2000, s. I-

8787, punkt 14). Det är inte nödvändigt att det med absolut visshet är fastställt att skadan är nära förestående, utan det är tillräckligt att den ifrågavarande skadan, särskilt då den beror på förekomsten av ett antal faktorer, är förutsägbar med en tillräcklig grad av sannolikhet (beslutet i det ovan i punkt 19 nämnda målet kommissionen mot Atlantic Container Line m.fl., punkt 38, och beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 15 juli 1998 i mål T-73/98 R, Prayon-Rupel mot kommissionen, REG 1998, s. II-2769, punkt 38).

124 För det första bör det, när det gäller orsakssambandet mellan den skada som sökanden åberopat och den omtvistade rättsaktens eventuella verkningar, påpekas att den omtvistade rättsakten, såsom det anges ovan i punkt 54, vid en första anblick förefaller förplikta de medlemsstater som den är riktad till att förhindra utsläppande på marknaden och ibruktagande av maskiner från sökandeföretaget på medlemsstaternas territorium samt att avlägsna de maskiner som befinner sig på marknaden, och att den vid en första anblick inte lämnar medlemsstaterna någon möjlighet att välja huruvida de skall vidta åtgärder eller inte, utan tvärtom tvingar dem att agera på ett särskilt sätt.

125 Den skada som sökanden har hävdat kan uppkomma, det vill säga skada vid försäljningen av de maskiner som omfattas av rättsakten och skada för sökandens anseende, vilken kan påverka hela omsättningen och leda till konkurs för sökanden, är följaktligen inte ett resultat av nationella åtgärder som endast tjänar till att genomföra rättsakten i respektive medlemsstat, utan av den omtvistade rättsakten i egentlig mening, i vilken det vid en första anblick anges att sådana åtgärder skall vidtas.

126 Kommissionens argument att det hur som helst inte har visats att medlemsstaterna hittills har vidtagit sådana åtgärder kan inte godtas.

127 Eftersom själva syftet med ansökan om interimistiska åtgärder är att förhindra att medlemsstaterna vidtar nationella åtgärder, kan man inte, om villkoren för beviljande av interimistiska åtgärder är uppfyllda, invänta att nationella åtgärder vidtas innan det beviljas uppskov med verkställigheten av den omtvistade rättsakten.

128 För det andra skall det konstateras att de uppgifter som sökanden tillhandahållit visar att det skett en gradvis och betydande minskning av den totala omsättningen mellan 2000 och 2006 och särskilt av omsättningen inom sektorn för pressar. Undantagen under åren 2004 och 2006 och resultaten i vissa särskilda länder förefaller inte kunna påverka denna utveckling. Det bör konstateras att minskningen är 42 procent på sju år när det gäller den totala omsättningen och 70 procent när det gäller enbart sektorn för pressar.

129 Vidare framgår av de uppgifter som sökanden lämnat om sin skuldsättning att denne har stora skulder till olika banker motsvarande mer än 2 600 000 euro i slutet av 2005.

130 Sökanden har i huvudsak hävdat att en försämring av den nuvarande ekonomiska situationen skulle kunna vara ödesdiger. Sökandens ekonomiska situation kan försämras dels genom ett förbud mot utsläppande på marknaden och ibruktagande av de maskiner som omfattas av den omtvistade rättsakten, dels genom den skada med avseende på sökandens kommersiella anseende och maskinernas rykte som ett sådant förbud kan innebära, vilket skulle kunna påverka hela omsättningen.

131 Det skall påpekas att genomförandet av den omtvistade rättsakten kan leda till att försäljningen av de slag av maskiner som omfattas av beslutet förhindras i samtliga medlemsstater. Det förefaller således som om det med en tillräcklig grad av sannolikhet har visats att detta kan resultera i en betydande försämring av den ekonomiska situationen inom sektorn för pressar.

132 Sökandens omsättning inom sektorn för pressar utgör emellertid för närvarande endast knappt 20 procent av den totala omsättningen.

133 Det skall därför prövas huruvida sökandens argument är relevanta vad gäller den eventuella skada med avseende på sökandens kommersiella anseende som kan orsakas av den omtvistade rättsakten och som skulle kunna påverka hela verksamheten.

134 Det skall för det första beaktas att rättspraxis avseende skada för ett företags anseende vid uteslutande från en offentlig upphandling, enligt vilken sådan skada inte kan anses vara allvarlig och irreparabel (beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 20 september 2005 i mål T-195/05 R, Deloitte Business Advisory mot kommissionen, REG 2005, s. II-3485, punkt 126, och beslutet i det ovan i punkt 121 nämnda målet European Dynamics mot kommissionen, punkt 82), inte är relevant vid bedömningen av huruvida det föreligger en sådan skada på anseendet såsom den som sökanden i förevarande mål riskerar att orsakas. Att inte erhålla ett kontrakt kan inte jämföras med att tvingas se en del av sina produkter kvalificeras som farliga för personers hälsa och säkerhet.

135 Det skall i detta hänseende påpekas att domstolen har slagit fast att ett företag vars maskiner är försedda med CE-märkning om överensstämmelse, och vars säkerhet ifrågasatts även om inga nationella förbudsåtgärder vidtagits enligt direktiv 98/37, skadas om dess anseende skadas (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 17 april 2007 i mål C-470/03, A.G.M.-COS.MET, REG 2007, s. I-2749, punkterna 61–65).

136 I förevarande mål skall kommissionens yttrande, som vid en första anblick är avsett att ålägga samtliga medlemsstater att vidta åtgärder som begränsar handeln med nämnda maskiner, i förevarande fall förbud mot utsläppande på marknaden och ibruktagande, på grund av de risker som maskinerna i fråga medför för personers hälsa och säkerhet, anses kunna skada anseendet för det företag som tillverkar dem.

137 Företaget i fråga kan således skadas om dess anseende skadas.

138 Det skall i förevarande mål även beaktas att i den omtvistade rättsakten nämns varken att den ursprungliga nationella åtgärden, det vill säga beslutet av den 27 juni 2001, har upphävts av Conseil d'État, eller att de franska myndigheterna inte har vidtagit någon ny åtgärd efter upphävandet.

139 Med hänsyn till de särskilda omständigheterna i förevarande mål och särskilt det faktum att sökanden är ett småföretag med en begränsad och specialiserad tillverkning – hydrauliska pressar och industrimaskiner för skärning och perforering av metall – skall det anses ha styrkts att den omtvistade rättsakten, som i samtliga medlemsstater ifrågasätter säkerheten hos vissa av de maskiner som sökanden tillverkar, kan skada sökandens anseende med avseende på hela tillverkningen.

140 Kommissionens argumentering för att visa att endast en del av sökandens tillverkning kan påverkas av den omtvistade rättsakten kan således inte godtas.

141 Det skall således prövas om skadan i förevarande mål är allvarlig och svår att reparera för sökanden.

142 En sådan skada på ett företags kommersiella anseende och produkternas rykte vad gäller säkerheten kan orsaka företaget en skada som är svår att reparera eftersom den är svår att fastställa.

143 Med beaktande av omständigheterna i förevarande mål och det faktum att sökanden har en begränsad och specialiserad tillverkning, kan en sådan skada dessutom kvalificeras som allvarlig, eftersom ett skadat anseende på grund av den omtvistade rättsakten kan få verkningar i samtliga medlemsstater och följaktligen på samtliga marknader där sökanden är verksam, och inte endast på en av dem.

144 Med hänsyn dels till det faktum att det rör sig om ett småföretag, dels till sökandens nuvarande ekonomiska situation, kan ett skadat anseende få konsekvenser för tillverkningen som är omöjliga att reparera, såväl inom sektorn för pressar som inom övriga verksamhetssektorer, som också avser verktygsmaskiner, och följaktligen på sökandens ekonomiska situation som helhet. Risken att sökanden snabbt skulle tvingas till konkurs förefaller följaktligen inte rent hypotetisk utan är tvärtom förutsägbar med en tillräcklig grad av sannolikhet.

145 Det kan inte uteslutas att sökanden, såsom denne har hävdat, riskerar att krävas på skadestånd av köparna, om de maskiner som dessa har köpt skulle avlägsnas från marknaden i enlighet med artikel 7.1 i direktiv 98/37. Förutom det faktum att sådana åtgärder skulle skada sökandens kommersiella anseende inför köparna, skulle de med mycket stor sannolikhet förvärra sökandens ekonomiska situation och följaktligen bidra till den allvarliga och irreparabla skada som sökanden har gjort gällande.

146 Med beaktande av de särskilda omständigheterna i förevarande mål skall det, mot bakgrund av det som anförts ovan, anses att genomförandet av den omtvistade rättsakten kan orsaka sökanden allvarlig och irreparabel skada genom att äventyra dennes existens, varför det förefaller som om de åtgärder som ansökts om ovedersägligen uppfyller kravet på skyndsamhet (se, för ett liknande resonemang, beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 30 april 1999 i mål T-44/98 R II, Emesa Sugar mot kommissionen, REG 1999, s. II-1427, punkt 131).

147 Det skall i detta sammanhang betonas att domstolen i det interimistiska förfarandet i än högre grad bör beakta det krav på skyndsam behandling som sökanden gör gällande, eftersom, vilket framgår av punkterna 76–93 ovan, de faktiska och rättsliga argument som sökanden har lagt fram framstår som särskilt befogade (se, för ett liknande resonemang, beslutet i det ovan i punkt 18 nämnda målet Österrike mot rådet, punkt 110, och beslut av förstainstansrättens ordförande den 20 juli 2006 i mål T-114/06 R, Globe mot kommissionen, REG 2006, s. II-2627, punkt 140).

148 Under dessa omständigheter kan kommissionen inte vinna framgång med sina övriga argument som syftar till att motbevisa att sökanden hotas av en allvarlig och irreparabel skada.

149 För det första skall kommissionens invändningar om att det på basen av de uppgifter som sökanden tillhandahållit inte är möjligt att bevisa att det föreligger en risk för allvarlig och irreparabel skada underkännas.

150 Kommissionen kan i detta sammanhang inte vinna framgång med argumentet att det inte skall göras en helhetsbedömning av skadan, utan att skadan skall bedömas endast med avseende på de maskiner som omfattas av den omtvistade rättsakten. Den skada på det kommersiella anseendet som sökanden riskerar att lida är i förevarande mål sådan att den kan påverka hela försäljningen och således äventyra inte endast verksamheten inom sektorn för pressar utan hela verksamheten.

151 Sökanden kan inte heller klandras för att endast ha tillhandahållit uppgifter från tidigare år, det vill säga från och med år 2000 till och med år 2006. Domstolen i det interimistiska förfarandet kan nämligen på grundval av dessa uppgifter få en bild av utvecklingen av sökandens ekonomiska situation och bedöma relevansen i sökandens påståenden när det gäller den ekonomiska risk som denne skulle löpa

om kommissionens beslut skulle leda till förbud mot försäljning av maskinerna i fråga i medlemsstaterna och avlägsnande av de maskiner som är i bruk.

152 Sökanden kan för övrigt inte klandras för att uppgifter saknas om inverkan på försäljningen av de maskiner som omfattas av den omtvistade rättsakten efter det att rättsakten antagits, dels eftersom det har fastställts att den omtvistade rättsakten inte har offentliggjorts i Officiella tidningen och kunderna således inte kan känna till dess existens innan medlemsstaterna genomför den, dels eftersom det också har fastställts att medlemsstaterna ännu inte har vidtagit åtgärder i detta syfte.

153 Den omständigheten att sökanden inte har angett på vilket sätt den skada som orsakats av att Republiken Frankrike antog beslutet av den 27 juni 2001 har beräknats är irrelevant för bedömningen av huruvida kravet på skyndsamhet är uppfyllt inom ramen för förevarande ansökan, eftersom sökandens uppskattning av den eventuella skada som han orsakats mellan åren 2000 och 2006 inte är en förutsättning för uppskov med verkställigheten av den omtvistade rättsakten. Detta är nämligen en fråga som omfattas av den skadeståndstalan som sökanden har väckt vid fransk domstol.

154 Att uppgifter saknas om sökandens marknadsandelar innebär inte i sig att de uppgifter som sökanden har tillhandahållit om sin ekonomiska situation är irrelevanta. Med beaktande av den gradvisa försämringen av den ekonomiska situationen och de risker sökanden löper till följd av ett beslut som kan påverka produkternas rykte, förefaller det oväsentligt om sökandens marknadsandelar inom sektorn för pressar är betydande eller inte.

155 För det andra kan kommissionen inte vinna framgång med argumentet att sökanden, genom att inte snabbare väcka talan rörande huvudsaken vid

förstainstansrätten och inte snabbare lämna in ansökan till domstolen i det interimistiska förfarandet, har visat att kravet på skyndsamhet inte är uppfyllt.

156 Det skall påpekas att talan väcktes inom den tidsfrist på två månader som föreskrivs i artikel 230 femte stycket EG.

157 Det skall vidare påpekas att det inte finns någon föreskriven tidsfrist för att lämna in ansökan om interimistiska åtgärder till förstainstansrätten.

158 Även om det är sant att det med hänsyn till omständigheterna i målet i fråga kan finnas skäl för domstolen i det interimistiska förfarandet att beakta vid vilken tidpunkt ansökan om interimistiska åtgärder inkommit när den beslutar om huruvida kravet på skyndsamhet är uppfyllt (se, för ett liknande resonemang, beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 9 juli 2003 i mål T-288/02 R, AIT mot kommissionen, REG 2003, s. II-2885, punkt 17), skall det konstateras att talan rörande huvudsaken väcktes den 6 december 2006 och att ansökan om interimistiska åtgärder inkom till förstainstansrättens kansli den 18 januari 2007. I förevarande fall kan perioden mellan det att talan rörande huvudsaken väcktes och ansökan om interimistiska åtgärder inkom inte anses ha varit onödigt lång och detta visar således inte att kravet på skyndsamhet inte är uppfyllt när det gäller ansökan i fråga.

159 För det tredje finns det under dessa omständigheter ingen orsak att med avseende på bedömningen av huruvida skadan är allvarlig och irreparabel uttala sig om sökandens uppgifter om inverkan på dennes konkurrensställning, vilka sökanden lämnat in till domstolen i det interimistiska förfarandet endast som en komplettering efter den muntliga förhandlingen.

160 Sammanfattningsvis bör det anses att kravet på skyndsamhet är uppfyllt i förevarande mål.

Intresseavvägning

161 Kommissionen har i huvudsak hävdat att en avvägning av intressena talar för att begäran om uppskov med verkställigheten skall avslås, eftersom gemenskapsintresset av att garantera en likvärdig skyddsnivå för hälsa och säkerhet i samtliga medlemsstater hur som helst bör väga tyngre än sökandens särskilda intresse.

162 Syftet med den omtvistade rättsakten är enligt kommissionen att garantera skyddet för de arbetstagare vilkas hälsa och säkerhet äventyras av de maskiner som omfattas av den omtvistade rättsakten.

163 Det har dock tagit mer än fem år för kommissionen att anta den omtvistade rättsakten, utan att arbetstagarnas hälsa och säkerhet, som det åligger kommissionen att garantera, har föranlett snabbare åtgärder från kommissionens sida.

164 Den enda förklaring som kommissionen kunde ge till detta under förhandlingen är att det var nödvändigt att inleda ett förfarande för att välja ut en expert som kunde göra en bedömning av sökandens maskiner, och att detta urvalsförfarande tog längre tid än planerat.

165 Kommissionen har dock inte styrkt dessa påståenden. Vidare förefaller det osannolikt att kommissionen skulle behöva mer än fem år för att välja ut en expert, få en rapport från denne och anta ett yttrande inom ramen för ett förfarande som syftar till att vidta skyddsåtgärder när maskiner kan medföra risk för personers hälsa och säkerhet.

166 Det skall dessutom påpekas att kommissionen slutligen antog den omtvistade rättsakten först efter det att de franska myndigheterna hade begärt att kommissionen skulle avge ett yttrande om den anmälda åtgärden för att de skulle kunna försvara sig inom ramen för ett förfarande som inletts i fransk domstol.

167 Kommissionen har för övrigt inte invänt mot sökandens påpekanden om att ingen olycka har inträffat sedan beslutet antogs den 27 juni 2001 samt att de enda åtgärder som de franska myndigheterna vidtagit i sammanhanget upphävdes av Conseil d'État år 2002 och att inga nya åtgärder har vidtagits efter upphävandet.

168 Det skall slutligen beaktas att med hänsyn till de uppgifter som domstolen i det interimistiska förfarandet har tillgång till ger de faktiska och rättsliga argument som sökanden har lagt fram inom ramen för sin första grund till stöd för *fumus boni juris* upphov till allvarliga tvivel beträffande den omtvistade rättsaktens laglighet.

169 Intresseavvägningen tyder således inte på att begäran om uppskov med verkställigheten skall avslås såsom kommissionen har begärt.

170 Sammanfattningsvis bör sökandens begäran bifallas, eftersom villkoren för beviljande av uppskov med verkställigheten av den omtvistade rättsakten är uppfyllda.

Mot denna bakgrund beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande:

1) **Kommissionens yttrande K(2006) 3914 av den 6 september 2006 om de franska myndigheternas förbud mot vissa mekaniska pressar av märket IMS får inte verkställas förrän förstainstansrätten har avgjort målet i sak.**

2) **Beslut om rättegångskostnaderna kommer att meddelas senare.**

Luxemburg den 7 juni 2007

E. Coulon — B. Vesterdorf

Justitiesekreterare — Ordförande